

Daleč, daleč smo še nazaj, a tako konservativno kakor proti ženstvu, ne postopa se proti nobeni novi ideji. Nazori se pa gotovo razjasne s časom našim nasprotnikom in ženstvu vremena! Kar je dobrega, mora prodreti in tudi ženstvo zmaga in doseže svoj smoter, katerega se prav za prav še le temno zaveda. Polagoma, v razmerju z naravnimi potrebami, a tem bolj gotovo in zdravo razvijal se bo naš napredek, ki bo za to tudi premišljen in blagonosen.

Pesni.

I.

V beg podijo se oblaki
In jesen odnašajo,
Divjim krikom nad vasjo se
Vrane oponašajo . . .

V prsa čuden strah mi lega,
In srce želi drugam . . .
Tam ob morji cvete pomlad,
Palme solnčijo se tam.

In valovi šepetajo
Zvezdam bajke čarobne;
Tam bi dušo mi objele
Sanje sladko žalobne.

II.

(Naposled . .)

Pa plamteča solnca mrejo,
Zvezde se utrinjajo,
In življenja zlati dnovi
Brez sledu izginjajo.

Naposléd i nama v prsih
Ogenj ta se vpepeli,
In srce nama zastane
In oko nama zaspi. —

III.

(Laži.)

Tudi teh se izpovejmo
Brezštevilnih vseh laži,
Ki smijo se nam na ustnah,
Ki rose nam iz oči —!

Često bol duši te v srci,
Pa ti jasen je obraz . . .
Ravnodušno izpovem se
Te laži vam zdaj i jaz . . .!

Vi pa, dragi, izpovejte
Se mi, kolikrat oko
V boli se vam je topilo,
Ko je v srci — ni bilo!

Vida.

